

JĒZUS KRISTUS ATKLĀSME

4. SEPTIŅAS TAURES

ATKLĀSMES 7-9; 11:15-19

“Šie baltos tērpos – kas tad viņi ir un no kurienes nākuši? Es teicu: mans kungs, tu zini. Un tad viņš sacīja: šie ir tie, kas nāk no lielām bēdām un ir mazgājuši savas drēbes un tās balinājuši Jēra asinīs. Tādēļ tie ir Dieva troņa priekšā un kalpo viņam dienu un nakti viņa templī. Un tas, kas sēd tronī, izpletīs telti pār viņiem. Un viņi nedz izsalks, nedz slāps vairs, nedz saule, nedz svelmains karstums viņus dedzinās, jo Jērs, kas ir troņa vidū, ganīs viņus un aizvedīs viņus uz dzīvo ūdeņu avotiem, un Dievs noslaucīs visas asaras no viņu acīm.” (Atklāsmes 7:13b-17)

KURŠ SPĒJ PASTĀVĒT?

Atklāsmes 7. nodaļa

Tēli un simboli:

Četri vēji (1. pants – Daniela 7: 2)

No Austrumiem (2. pants – Jesajas 41: 2; Atklāsmes 16: 12)

Zīmogs (2., 3. pants – Ecehiēla 9: 4; 2. Timotejam 2: 19; 2. Korintiešiem 1: 22; Efeziešiem 1: 13; 4: 30)

Zeme (3. pants – Atklāsmes 8: 7; 13: 11)

Jūra (3. pants – Atklāsmes 8: 8; 13: 1)

Koki (3. pants – Atklāsmes 8: 7; Psalmi 1: 1-4; 52: 10)

Israēla ciltis (4. pants – Jēkaba 1: 1; Romiešiem 11: 17, 18)

Četri eņģeļi aiztur vējus, kas itin drīz dzīsies pāri četriem zemes stūriem. Tādēļ neviens to priekšā nevar būt drošībā, tie ir kā vētras, kas sakūlušas tautu jūras (Daniela 7: 2). Četri eņģeļi ir atbildīgi par to, ka ne jūrai, ne zemei, ne kokiem vēl netiktu kaitēts. Jūra un Zeme ir divas vietas, kur parādīsies divi antikristīgi spēki (Atklāsmes 13. nod.). Koki attēlo Dieva ļaudis jeb ticīgos cilvēkus. Saskaņā ar otro pantu eņģeļiem bija dota vara nodarīt ļaunumu tikai jūrai un zemei, bet ne kokiem. Tāpēc sekojošās sodības attiecas tikai uz antikristīgajām un bezdievīgajām varām, bet ne uz Jēzus Kristus sekotājiem. Bet, kamēr tie nav apzīmogoti, arī bezdievīgie dzīvo drošībā.

Eņģelis, kas parādījās austrumos ar Dieva zīmogu, ir pats Jēzus Kristus. Jau Vecajā Derībā viņš tika attēlots kā “Dieva Eņģelis”, jo viņš parādījās atsevišķiem cilvēkiem, kā Dieva Vēstnesis

(Soģu 13: 18, 21, 22). Dažādi teksti norāda, ka savā otrajā atnākšanā Jēzus Kristus parādīsies no austrumiem (Mateja 24: 27) tieši tāpat, kā viņa pirmajā atnākšanā zvaigzne virzījās no austrumiem uz rietumiem (Mateja 2: 2, 9). Dieva Dēls arī aizkavē sodu, lai iezīmētu savus sekotājus.

Pravietis Ecehiēls līdzīgi attēlo to ticīgo apzīmogošanu, kuri tajā laikā ilgojās kaut netaisnībai un vardarbībai pienāktu gals (Ecehiēla 9: 4). Cilvēki, kuri saņēma zīmi uz pieres, izbēga sodam, kas nāca pār Jeruzalemi. Tādā pašā veidā sātans nedrīkstēs aizskart apzīmogotos beigu laikā. Svētais Gars tos vadīs un pasargās, un Dieva griba noteiks viņu domas un rīcību (2. Mozus 13: 9; zīme uz pieres un rokas).

Pirms pēdējās vētras pūš pār zemi, 144 000 cilvēku tiks apzīmogoti, norādot, ka tie pieder Dievam (4. pants). Šis skaitlis ir jau izraisījis dažādas spekulācijas. Balstoties uz šo Rakstu vietu, bieži tiek apgalvots, ka pasaules galā tikai 144 000 ticīgo tiks Jēzus Kristus pieņemti Debesīs. Daudzi interpretētāji neņem vērā, ka Atklāsmes grāmata ir sarakstīta līdzībās un tāpēc būtībā to vajadzētu uztvert simbolos.

Skaitlim 144 000 ir saistība ar attiecīgi 12 Israēla cilšu 12 000 locekļiem (Atklāsmes 7: 4-8). Turklāt viņi ir „šķīsti” (dažos Bībeles tulkojumos – „jaunavas”). Visi apgalvojumi nevar tikt pieņemti tiešā veidā; burtiska Ābrahāma vai Jēkaba fizisko pēcnācēju pārņemšana (1. Mozus 32: 29; arī saukts Israēls) jau vien ir neiespējama, jo, izņemot Jūdas, Benjamīna un daļēji Levija cilti, nevienu citu no 12 ciltīm mūsdienās vairs nav iespējams identificēt, tās vienkārši nepastāv. Bez tam Dana cilts neparādās cilšu sarakstā; Dana ir pirmā no visām ciltīm, kas atkrita (Soģu 18: 30). Tādēļ Atklāsmes grāmatā tā ir aizvietota ar Manases cilti, kura iepriekš piederēja Jāzēpa ciltij. Šeit divpadsmit Israēla ciltis ir simbols.

Turklāt Bībelē vārds “Israēls”, ne tikai attiecas uz Jēkaba fiziskajiem pēcnācējiem, bet vēl vairāk tas izmantots, lai apzīmētu Dieva ļaudis, kurus Vecās Derības laikos sastādīja ne vien Jēkaba pēcnācēji, bet arī daudzi no pagāniem, kuri bija pievienojušies israēliešu pulkam. Saskaņā ar Romiešiem 11:17 daudzi Dieva ļaudis (bet ne visi) atdalījās no Israēla caur savu lēmumu būt pret Jēzu Kristu. Lai nu kā, viņu vietā Dieva ļaužu pulkā caur viņu ticību Jēzum Kristum tika pieņemti citi cilvēki. Tā Israēls sastāv no Jēkaba uzticīgajiem pēcnācējiem un arī ticīgajiem citu tautu pārstāvjiem.

Simbols “jaunava” nozīmē, ka šiem 144 000 nav bijušas nekādas darīšanas ar citiem dieviem (pagānu reliģijām). “Tie, kas nav aptraipījušies ar sievietēm” nozīmē arī to, ka tie nav pieļāvuši, ka tiek netikles Bābeles un viņas meitu pavesti. (Atklāsmes 14; 17:1-6) Tāpēc tie attēlo Jēzus Kristus patieso līgavu, kas gaida uz Jēzus Kristus otro atnākšanu.

Šī iemesla dēļ arī skaitlis 144 000 ir jāuztver simboliski; kad mēs vēlamies kādu apgalvojumu padarīt ļoti iespaidīgu, mēs sakām “neskaitāmas reizes” vai arī “simtiem reižu” (“Es tev to esmu teicis neskaitāmas reizes ...”). Tādēļ mēs pareizinām attiecīgo skaitli ar desmit, simtu vai tūkstoti. Arī Bībeles sarakstītāji ar šo pašu metodi pastiprina apgalvojumus. Turklāt arī israēlieši reizināja skaitli pašu ar sevi, ar nolūku pastiprināt tā nozīmi (sal. Mateja 18: 21, 22; ir jāpiedod septiņas reiz septiņas reiz desmit reizes; $7 \times 7 \times 10 \times$).

Tātad 144 000 nozīmē: $12 \times 12 \times 1000$ – tas nozīmē, ka ne pat vienu (!) no Dieva cilvēkiem neskars dievišķais sods, kas piemeklēs bezdievjus. Beigu laikā tie (Dieva ļaudis) spēs pastāvēt un sodības tos neskars. Viņiem nevajag baidīties, jo Jēzus Kristus ir viņus apzīmējis kā savu

īpašumu savā un sava Tēva vārdā (Atklāsmes 14: 1). Tāpēc beigu laikā šie 144 000 ir Jēzus Kristus uzticīgie un paklausīgie sekotāji (14: 12).

Lielajā pūlī, kas stāv Dieva troņa priekšā (Atklāsmes 7: 9), daudzi saskata uzticīgos no visiem laikmetiem un visām tautām. Savukārt Jānis izmanto izteicienu, kas norāda, ka 144 000 aino „lielo pūli” (vai otrādi). 4. pantā viņš tikai *dzird* skaitli, kas simbolizē apzīmogoto skaitu, bet 9. pantā, viņš patiešām tos *redz*. (Līdzīgi piemēri: Atklāsmes 5: 5, 6 Jānis dzird par *lauvu* no Jūdas cilts, bet *redz* jēru; Atklāsmes 17: 1, 3 viņš *dzird* par netikli Bābeli, kas sēž uz dziļajiem ūdeņiem, bet *redz* kādu sievieti sēžam uz tumšsarkana zvēra). Šie ticīgie nāk no lielām bēdām (14. pants), bet Jēzus Kristus viņiem ir piedēvis viņu grēkus un ir apsolījis viņiem krāšņu nākotni. Ne ciešanas, ne trūkums nekad vairs viņu dzīves nepadarīs smagas, jo tie uz mūžīgiem laikiem dzīvos ciešā savienībā ar mīlošu Tēvu.

PĀRDOMĀM

Vai esmu pārliecināts, ka piederu Dieva ļaudīm un ka Jēzus Kristus ir mani apzīmogojis Svētajā Garā?

SEPTIŅAS TAURES

Atklāsmes 8. nodaļa

Tēli un simboli:

Taures (2. pants – Joēla 2: 1, 2 ; Cefanjas 1: 14-16)

Zelta kvēpināmais trauks (3., 4. pants – Atklāsmes 5: 8b)

Balsis, zibens, pērkons, zemestrīce (5. pants – 2. Mozus 19: 16; 2. Mozus 20: 1-17)

Līdz ar septiņu tauru parādīšanos vīzija atkal atgriežas agrīno kristiešu laikā. Tās attēlo vēsturi no trešā apskates punkta: kas notiek ar tiem, kuri ir atraidījuši evaņģēlija vēsti? Kas ir slēpies aiz viņu lēmumiem, un kādas sekas viņiem tagad būs jāiztur?

Notikumi, kas attēloti saistībā ar septiņām taurēm, ne vienmēr nāk no Dieva. Lai nu kā, tomēr Dievs tos pieļauj. Tāpēc Jānis, pirms atskan taures, redz Dievu viņa Debesu svētnīcā. To dienu valodas lietojumā vārdu savienojums “viņiem tika iedotas septiņas taures” nozīmē, ka Dievs iedod taures eņģeļiem. Tagad vajadzētu tapt pilnībā skaidram, kam pasaule tuvotos, ja Dievs nepārtraukti labojoši neiejauktos un tumsas spēki būtu spējīgi valdīt visā pilnībā. Taču Dievs aizvien kontrolē visu, kas notiek. Sātans un viņa dēmoniskie palīgi var darīt tikai to, ko Dievs pieļauj. Jebkurš, kurš pakļaujas Jēzus Kristus varai, tādejādi var justies droši. Dievs ir viņu apzīmogojis ar Svēto Garu (Efeziešiem 4: 30) un tādā veidā apzīmējis viņu kā savu īpašumu.

Runājot par taurēm, mums nevajadzētu tās salīdzināt ar mūsdienu pūšamajiem instrumentiem. Israēlā auna raga taure (*šofar*) galvenokārt tika izmantota dievkalpojumos vai arī kā signalizēšanas instruments, kā arī, lai brīdinātu par ienaidnieku tuvošanos. *Šofar* tika

izmantots arī karā, kā piemēram, kad Gideona vīri naktī skandināja auna ragus midiāniešu nometnē, kamēr Dievs ieviesa Israēla ienaidnieku vidū tādu apjukumu, ka tie sāka cīnīties paši savā starpā vai arī milzīgās bailēs bēga prom (Soģu 7: 19-22). Pilnīgi noteikti šim notikumam ir liela līdzība ar to, kas teikts par septiņām taurēm. Arī šeit Jēzus sekotāju ienaidnieki skraida apkārt bailēs un apjukumā vai arī cīnās cits ar citu. No otras puses, ar šīm taurēm ticīgie tiek brīdināti par to, ka tuvojas ienaidnieks, lai tie varētu izbēgt no nelaimes.

Jānis attēlo, kā Jēzus Kristus sekotāju lūgšanas paceļas pie Dieva troņa, pirms septiņi eņģeļi spēlē savas taures. Tās pavadā *daudz kvēpināmā*, kas nozīmē, ka tās ir Svētā Gara pavadītas. (Romiešiem 8: 26, 27). Tātad ticīgie var būt droši, ka Dievs dzird un saprot viņu lūgumus. Lai kas arī nenotiktu, viņa auss vienmēr ir pavērsta pret viņiem.

Pēc šī apsolījuma eņģelis meta uguni no altāra uz zemes. Tam sekoja zibens, vētra, un trokšņi satricināja zemi. Tieši tāpat, kā viņš rīkojās uz Sinaja kalna desmit baušļu pasludināšanas brīdī, caur šīm parādībām Dievs atklāj savu varenību tuvojošos globālās nozīmes notikumos. Tātad arī spriedums tiks izpildīts tajā pašā vietā, kur notika aizlūgšanas un savienība ar Dievu. Jēzus ir ne tikai mūsu Aizstāvis, viņš ir arī pasaules Tiesnesis. Turklāt tie, kas nedzirdēja Dieva balsi uz Sinaja kalna, to dzirdēs tiesas dienā. Tā atklāsies dievišķs taisnīgums, pat ja kāds ir izvairījies no atbildības savas dzīves laikā. (Mateja 5:6)

PIRMĀ TAURE: KRUSA UN UGUNIS

Atklāsmes 8: 7

Tēli un simboli:

Krusa un uguns sajaukta ar asinīm (7. pants – 2. Mozus 9: 22–26)

Koki (7. pants – Psalmi 1: 1 – 4; 52: 10)

Zāle (7. pants – Jesajas 40: 6–8)

Sadegšana (7. pants– Jeremijas 11: 15–17; 21: 12–14; Ecehiēla 15: 6–8; 21: 1–4)

Kad Ēģiptiešu valdnieks atteicās atbrīvot Israēla tautu no verdzības, Dievs kā septīto sūtīja sodību, kurā krusa jaucās ar zibeni un uguni. Šajā katastrofā gāja bojā ne tikai daudz cilvēku un dzīvnieku, bet tika sasisti arī augi un koki. Tikai israēlieši palika neskarti. Vīzija par pirmo tauri atsaucas uz šo notikumu.

Vecās Derības tēlainajā valodā koki bieži izmantoti, lai simbolizētu ticīgos. Tāpēc Israēla bērni pravietojumos bieži tiek salīdzināti ar mežu. Arī zāle simbolizē cilvēku. Caur praviešiem Jeramiju un Ecehiēlu Dievs brīdināja savus ļaudis par šausminošo nākotni, kas viņus sagaida viņu nepaklausības dēļ. Šajā vīzijā visi zemes koki sadega. Bet neskatoties uz to, šie brīdinājumi netika ņemti vērā. Tādēļ visbeidzot ieradās Bābeles ķēniņš Nebukadnēcars, viņš iznīcināja pilsētu un templi un izsūtīja jūdus no viņu dzimtenes.

Jānis Kristītājs izmantoja tēlus no Vecās Derības un pasludināja vēl vienu nacionālo katastrofu: – Katrs koks, kas nenes “atgriešanās augļus” tiks nocirsts un iemests ugunī (Mateja 3: 8-10). Tas bija skaidrs brīdinājums viņa klausītājiem uztvert nopietni aicinājumu atgriezties un nožēlot savus grēkus.

Jēzus arī deva mājienu par nelaimēm, kas sagaidīja Jeruzālemi (Mateja 23: 37, 38; Lūkas 21: 20-24). Jēzus acīs Jūdu tauta bija kļuvusi par nokaltušo vīģes koku, kas vairs nenesa augļus (sal. Mateja 21: 18, 19). Savā pēdējā brīdinājumā ceļā uz Golgātu viņš izmantoja tieši šo pašu simbolu (Lūkas 23: 27-31). Ar to Jēzus vēlējās pateikt, ka, ja jau romieši piesit krustā viņu, “zaļojošo koku”, tad, ko tie izdarīs ar jūdu tautu, kas ir tikai “nokaltis koks”, izžuvīs vīģes koks? Kad Jēzus paredzēja savu ļaužu nākotni, viņam gribējās raudāt. Viņš bija darījis visu, ko varēja, lai aiztaupītu saviem ļaudīm šo likteni. Bet tieši tāpat kā viņu priekšteči Babilonas valdīšanas laikā, tie negribēja viņā klausīties.

Cestija Galla vadībā 66. g. m. ē. romieši uzsāka Jeruzālemes aplenkšanu. Tomēr drīz viņi atkāpās. Šajā gadījumā kristieši atpazīna Jēzus pasludinātos brīdinājumus, ka nekavējoties ir jāpamet Jeruzāleme un Jūdeja. (sal. Mateja 24: 15-20). Daudzi no viņiem pārbēga uz Jordānas otru pusi. Neilgi pēc tam (pa to laiku bija pienācis 67. g. m. ē.) Vespasiāns iebruka Jūdejā. 70. g. m. ē. viņa dēls Tits visbeidzot iekaroja Jeruzālemi. Arī templis tika nodedzināts.

Apstākļi Jeruzālemē aplenkuma laikā precīzi atbilda Jēzus Kristus aprakstam. Kamēr jūdi sevi mēģināja aizstāvēt no romiešiem, tikmēr pilsētā dažādas apvienības cita citai “grieza rīkles”. Slaktiņi un asinsizliešana bija ikdienas parādība. Turklāt tūkstošiem jūdu tika romiešu piesisti krustā un vēl vairāki tūkstoši tika nonāvēti kaujā.

Pēc jūdu sacelšanās Bar-Kohbas vadībā 132.-135. g. romiešu imperators Adriāns beidzot parūpējās par Jupitera tempļa uzcelšanu vietā, kur iepriekš atradās jūdu templis, un pat gāja tik tālu, ka apgānīja tempļa kalnu ar kūkas upurēšanu; piekopt jūdu reliģijas tradīcijas bija aizliegts, un visi jūdi tika izsūtīti no Palestīnas; jūdi - “koki un visa zāle tika nodedzināta” - tieši tāpat kā Bābeles laikā.

Jēdziens “trešdaļa”, šķiet, šeit nav matemātisks, bet drīzāk attiecas uz tā laika cilvēku trīs grupām jeb daļām: Dieva vecās derības ļaudis, Kristieši Dieva jaunajā derībā un nekristieši. Un šādā ziņā “viena trešdaļa koku tika sadedzināti”.

Pirmā taure attēlo jūdu tautas un Jeruzālemes nacionālo katastrofu viņu cīņā pret romiešiem. Tāpēc, ka viņi nebija pieņēmuši Mesiju, viņiem vairs nebija Dieva īpašā apsardzība. Tomēr visi tie, kas ticēja Jēzum Kristum un sekoja viņam, no nelaimēm tika pasargāti. Un tieši tāpat kā israeliešiem tika aiztaupītas mocības, kad krusa nobira pār Ēģipti, arī jūdu kristiešiem Palestīnā bija iespēja izbēgt no romiešu nodarītā posta.

PĀRDOMĀM

Vai mana ticība ir dzīva un nes “augļus” vai arī tā ir iznīkusi un mirusi?

OTRĀ TAURE: LIELS KALNS TIEK NOSVIESTS JŪRĀ

Atklāsmes 8: 8, 9

Tēli un simboli:

Milzīgs degošs kalns (8. pants – Jeremijas 51: 24–26)

Jūra (8. pants – Jeremijas 51: 13; Jesajas 17: 12, 13; Atklāsmes 17: 1, 15)

Kuģi (9. pants – Jesajas 2: 12–17)

Tāpēc, ka viņa ļaudis viņam vairs neklausīja, Dievs atļāva Babiloniešiem izpostīt Palestīnu un Jeruzālemi, iznīcināt templi un izsūtīt visus jūdus no valsts. Tomēr viņš pasludināja arī spriedumu Babilonai (Jesajas 13; Jeremijas 51). Praviētis Jeremija salīdzināja šo pasaules impēriju ar nodegušo kalnu, kas tika nosviests un noslīka jūrā.

Šie tēli tiek izmantoti otrās taures vīzijā. Pēteris jau iepriekš bija raksturojis Romu kā Bābeli (1. Pētera 5: 13), un arī Jānis, runājot par pilsētu, kas uzcelta uz septiņiem pakalniem, un kurai piederēja sava laika politiskā vara (Atklāsmes 17:5, 18), varēja domāt tikai tā laika viņam zināmās pasaules galvaspilsētu - Romu.

Šādā veidā top skaidra otrās taures nozīme: tāpēc, ka arī Roma iznīcināja Jeruzālemi un templi, izsūtīja visus jūdus no viņu valsts un arī vajāja kristiešu draudzi, tai nācās piedzīvot to pašu likteni kā Bābelei. Kā degošs kalns tā iegrima tautu jūrā un izzuda. Neskatoties uz tās armijām, cietokšņiem un flotēm, lepnā un pašpārliecinātā Roma pazaudēja visu savu varu pār citām tautām.

Daudzi cilvēki šajā periodā zaudēja dzīvību militāro konfliktu laikā. Pat trīs ģermāņu ciltis (heruļi, visigoti un vandāļi) tika pilnībā “noslaucītas” no tā laika kartēm. (Daniela 7: 7, 8, 24 - “Trīs no iepriekšējiem ragiem tika izrauti”). Tomēr līdz ar trešo tauri jēdzienam “trešdaļa” piemīt drīzāk tikai simbolisks raksturs: līdz ar Romas krišanu pagānu reliģiju pārsvaram pienāk gals un kristietība iegūst arvien lielāku un lielāku ietekmi.

PĀRDOMĀM

Pat tad, kad bezdievīgas varas nosaka mūsu likteni, galavārds tik un tā pieder Dievam.

TREŠĀ TAURE: MILZĪGA ZVAIGZNE, KAS NOKRITUSI NO DEBESĪM

Atklāsmes 8: 10, 11

Tēli un simboli:

Milzīgā zvaigzne, kas nokritusi no debesīm (10. pants – Jesajas 14: 12–15)

Lāpas (10. pants – Jesajas 62: 1; Jāņa 1: 4; Atklāsmes 4: 5)

Upes un ūdens strauti (10. pants – Psalmi 1: 3; Jāņa 7: 37–9; 4: 10, 14)

Vērmeles (11. pants – 5. Mozus 29: 17; Jeremijas 23: 15; Raudu dz. (Vaimanu dz.) 3: 18, 19)

Trešās taures simboli atsaucas uz pravieša Jesajas labi zināmo pravietojumu par Dieva pretinieku. Izmantojot Bābeles ķēniņa tēlu, pravietis stāsta par augstākās radītās būtnes (eņģeļa) krišanu. Tāpēc, ka Rīta un Vakara zvaigzni (Venēru) romieši apzīmēja ar vārdu

"Lucifer" (gaismas nesējs) tās spožuma dēļ, latīniski runājošie kristieši šo vārdu attiecināja uz kritušo eņģeli, kurš pirms savas sacelšanās pret Dievu bija kā Rīta zvaigzne debesīs.

"Saiešanas kalns pašos ziemeļos" israēliešiem bija Debesu Ciānas kalns - Dieva troņa simbols (tajā laikā "ziemeļi" nozīmēja arī "augšā" un "dienvidi" - apakšā). Tā Lucifers gribēja būt pārāks par visiem eņģeļiem un gribēja būt kā Dievs (Jesajas 14: 13).

Šajā iedomā arī slēpjas ļaunuma, kas valda mūsu pasaulē, sakne (skat. arī 1. Mozus 3: 5). Lucifers tomēr nekļuva kā Dievs, bet krita no debesīm kā krītoša zvaigzne. Sava dumpja dēļ viņš kļuva par Dieva ienaidnieku (ebreju val.: sātans) un izpostīja Dieva perfekto radību (grieķu val.: tas, kurš sēj sajukumu; vārds "diabolos" kļuva par "deibel"; angļu "devil" - velns).

Jānis sātanu apraksta kā lielu zvaigzni, kas deg kā lukturnis - Vecās Derības simbols glābšanai, ko dot var vienīgi Dievs (Jesajas 62: 1). Apustulis arī Svēto Garu redz septiņu lukturnu simbolā; tāpēc sātans neparādās draudīgas būtnes tēlā, bet gan kā vienmēr mierīgs "gaismas nesējs". Viņš izliekas, ka nes mūžīgo glābšanu un atbrīvošanu, var šķist, ka caur viņu atklājas Svētais Gars, bet patiesībā viņš saindē garīgos ūdeņus un avotus, kuros cilvēks remdē savas slāpes; tas, kam būtu jānes mūžīgo dzīvību - saindē viņa dvēseli.

Vecajā Derībā vērmes tiek pieminētas saistībā ar elku pielūgšanu, viltus praviešiem un jebkādas cerības par dievišķu glābšanu zudumu. Sātana "dzīvības ūdens" ved prom no Bībeles, ļauj cilvēkam krist viltus praviešu un viltus runasvīru rokās, un aizved prom no pārliecības, ka Dievs viņu ir izglābis un nodrošinājis mūžīgo dzīvību savas mīlestības un žēlastības dēļ.

Pēc tam, kad kristīgā ticība bija izplatījusies visā Romas impērijā un tālu aiz tās robežām, tā cieta divas sakāves Trešās taures ainotajā laikā: uzdodoties par Dieva gaismu nesošu pravieti, arābu tirgotājs Muhameds 610. gadā pēc Kristus pasludināja jaunu reliģiju – islāmu; viņa mācības izplatījās ārkārtīgi strauji. Ziemeļāfrika (līdz tam kristietības cietoksnis) un Palestīna tika ļoti īsā laikā novērstas no kristietības, cilvēku pūles iežēlināt Dievu (sal. Korāns, Sura 13: 102-140), un sakropļotā ideja par nolemtību (jo neviens nezināja, vai Allāhs viņu nolēmis mūžīgai dzīvei vai sodam) stājās kristīgās cerības vietā. Arī mūsdienu Turcijas teritorijā islāms vēlāk aizstāja kristīgo ticību; var pamatoti teikt, ka trešā daļa kristietības simboliski mira.

Otro sakāvi kristīgā ticība piedzīvoja pašā draudzē. Apustuļi jau paredzēja, ka daudzi novērsīsies no Patiesības (2. Timotejam 4: 2-5). Pravieši un sludinātāji no viņu pašu rindām drīz pēc apustuļu nāves sāka izplatīt viltus mācības (2. Pētera 2: 1 ; Apustuļu darbi 20: 29-30). Kristiešu draudze tādējādi sastapās ar nenovēršamu atkrišanu, ko izraisīja "ļaunuma cilvēks" (2. Tesaloniķiešiem 2: 3-12 ļaunums, ļaunais- burtiski "ļaunuma cilvēks"). Viņš sēdēs Dieva namā (2. Korintiešiem 6: 16 - draudzē) un pavedinās ļaudis uz netaisnību, jo tie nemīl patiesību un netic tai.

Tādējādi Trešā taure brīdina arī no briesmām, kas nāk no draudzes (Baznīcas) iekšienes. Daudzas pagānu paražas un uzskati ienāca Baznīcā pēc tam, kad pati kristietība bija jau nostiprinājusies (skat. "Jēzus Kristus atklāsmē" 2. tēmā vēstuli Tiatīrai un 3. tēmā, Trešo zīmogu). Ļaudis vairs nevēršās pie Kristus kā vienīgā starpnieka starp Dievu un cilvēku (1. Timotejam 2: 5), bet gan pie cilvēcīgiem priesteriem, un pat mirušiem cilvēkiem (sal. Jesajas 8: 19, 20), kas bija pasludināti par svētajiem. Tie vairs neticēja tam, ka Jēzus Kristus upuris Golgātā ir pienests reizi par visām reizēm (Ebrejiem 10: 12-18), bet veica atkārtotu ikdienas Jēzus Kristus upura "pienešanu" Baznīcas dievkalpojums. Tie vairs neticēja, ka Jēzus Kristus ir uzņēmies ne tikai mūsu vainu, bet arī sodu par to (Jesajas 53. nod.), tādēļ tie paši sevi *sodīja* ar svētceļojumiem, ziedojumiem, sevis šaustīšanu, rituālo lūgšanu atkārtošā un pat pēc nāves – caur šķīstītāvu. Tiem bija bail teikt ko citu nekā to, ko mācīja Baznīca, jo tad tiem draudēja ar

spīdzināšanu, nāves sodu vai mūžīgās dzīvības zaudējumu. Daudziem cilvēkiem kristīgā ticība vairs nebija kaut kas, kas sagādātu prieku, bet gan drīzāk bija kļuvusi par sarūgtinājumu.

Pat šodien daudzi sludinātāji savai draudzei nedod dzīvības ūdeni, bet drīzāk „vērmeles”. Ateistiskās zinātnes un modernās teoloģijas ietekmēti, tie vairs netic Bībeles patiesībām. Šaubas un Dieva vārda kriticisms, ko tie izplata savās svētrunās un dievkalpojumos, izraisa ticības pamiršanu arī viņu draudzes locekļos.

PĀRDOMĀM

Vai Bībele aizvien paliek kā galvenais manas ticības balsts, kad pat tā sauktie “eksperti” izrāda šaubas?

CETURTĀ TAURE: TRIECIENS SAULEI, MĒNESIM UN ZVAIGZNĒM

Atklāsmes 8: 12, 13

Tēli un simboli

Saule (13. pants – Psalmi 84: 12; Jāņa 1: 1–4; 8: 12; 9: 5)

Mēness (12. pants – Jesajas 60: 19, 20)

Zvaigznes (12. pants – Daniela 12: 3; Atklāsmes 1: 20)

Aptumšošana (12. pants – Jesajas 60: 1, 2; Jāņa 12: 35, 36; 2. Tesalonīkiešiem 5: 4–8)

Ērglis/eņģelis (13. pants – Hozejas 8: 1; Mateja 24: 28)

Ceturtā taure no jauna atgādina par mocībām jeb sērgām, kas nāca pār Ēģipti (2. Mozus 10: 21–23). Gadsimtus vēlāk pravietis Ecehiēls arī pasludināja, ka kļūs tumšs -- tā bija norāde uz Babilonas ķēniņa iebrukumu Ēģiptē (Ecehiēla 32: 7, 8, 11).

Viens no Bībeles nozīmīgākajiem motīviem ir cīņa starp gaismu un tumsu, labo un ļauno, Dievu un sātanu. Tādēļ saule (un mēness) dažkārt simbolizē Dievu un Jēzu Kristu: bez saules nebūtu dzīvības uz zemes, bez Dieva nebūtu mūžīgās dzīvības; bez saules gaismas Zeme būtu tumša planēta, sasalusi ledū, bez Jēzus Kristus visa garīgā dzīve būtu sastingusi un cilvēce maldītos tumsā. Vēl vairāk – ja mēs atveram sevi Kristum, sātana tumšā vara tiks uzvarēta; atkal plauks jauna dzīve.

Tāpēc Ceturtā taure izziņo pasaules garīgu aptumšošanos: daudziem Dievs kļūs nenožīmīgs, Jēzus nebūs svarīgs, sludinātāji un evaņģēlisti (“zvaigznes”) vairs netiks uzklausīti; liela pasaules daļa būs tumsas aprīta.

Pēc tam, kad kristietība pašas Baznīcas nebībelisko tradīciju un mācību dēļ daudzviet tika aptumšota un daudzās valstīs aizstāta ar islāmu, tā vēlreiz atdzima caur Reformāciju. Tomēr tikai dažus gadu desmitus vēlāk visā pasaulē sāka strauji attīstīties sekularizācija, tādējādi kristietības nozīme pamazām mazinājās.

Daudzus gadsimtus Baznīca un valsts bija noteikusi, kā ticīgajiem un pavalstniekiem jādoma. Reformācijas rezultātā radās iespēja attīstīt citas idejas. Taisnības labad jāatzīst, ka arī protestanti savas ietekmes zonās nereti centās ierobežot domas brīvību, tomēr Eiropā tā sauktajā Apgaismības laikmetā 16., 17. un 18. gadsimtā varēja izplatīties viedokļu daudzveidība.

Tā 17. gadsimtā Renē Dekarts sāka apšaubīt visu, lai atrastu „neapšaubāmo”. Viņš kļuva par racionālisma pamatlicēju, kas visam meklēja pamatotu iemeslu un balstījās tikai uz saprātu un *kailiem* faktiem. Pretstatā tam Anglijā attīstījās empīrisms, kas neuzticējās prāta spriedumiem, bet zināšanas balstīja vienīgi uz pieredzi. Tikai tas, ko cilvēks pieredz un uztver ar savām maņām, ir paties. 18. gadsimtā skeptiķi apšaubīja, ka vispār ir kāda pilnīga patiesība. Viņi mēģināja turēties tikai pie faktiem un noraidīja visas nepierādītās teorijas un *brīnumus*.

Līdzās šīm idejām attīstījās deisms, kas arvien atklātāk nostājās pret kristīgo ticību. Tā piekritēji tic, ka pēc radīšanas Dievs ir atstājis pasauli, un viņš ne iejaucas, ne ir sūtījis savu Dēlu, ne atklājis sevi jebkādā veidā. Piemēram, deistuprāt, Jēzus Kristus augšāmcelšanās visticamāk bijusi krāpšana, kuru paveikuši viņa mācekļi, patiesībā viņi nozaguši Jēzus mirušo ķermeni.

Apgaismības domātāji uzstāja, ka personai nav jāļauj sevi vadīt no ārpusē, bet viss jāpakļauj savam personīgajam spriedumam. Viņu idejas atbalsta daudzi cilvēki arī šodien.

Apgaismība mainīja arī kristīgo ticību. Bībele vairs netika uzskatīta par Dieva iedvesmotu visos apgalvojumos, bet tikai tajos, kas nav pretrunā racionālajai domai. Tāpēc sāka tikt apšaubīts Jēzus Kristus dievišķums. Viņa nāvei un augšāmcelšanai, tāpat kā visām citām mācībām, tika piešķirta jauna nozīme. Grēka jēdziens vairs nebija būtisks, un līdz ar to arī taisnošana ticībā nonāca aizmugurējā plānā. Zemei cilvēcisku pūliņu rezultātā vajadzēja tik pārveidotai tās labākajā iespējamā veidolā – pasaulē, kurā valda harmonija, miers un progress. Tomēr Franču revolūcija parādīja, kur patiesībā ved apgaismības idejas (vairāk par to-vēlāk).

Kaut gan kristietība piedzīvoja jaunu atmodu 19. gadsimtā, tas tomēr bija arī šaubu laikmets. Racionālisti šaubas sēja 17. gadsimtā, skeptiķi un deisti tās „laistīja” 18. gadsimtā, un 19. gadsimtā tās uzplauka visā krāšņumā. Visa kristietības uzbūve tika apšaubīta. Ar dabaszinātņu, filozofijas un vēstures palīdzību tika mēģināts pierādīt, ka kristietība kā tāda ir tikai blēņas.

Ja reiz uzticamas zināšanas var iegūt tikai ar zinātniskām metodēm, nav brīnums, ka ar tādu entuziasmu tika uzņemta evolūcijas teorija, kas sākotnēji tika attiecināta uz ģeoloģiskajiem procesiem, bet vēlāk, 1809. gadā, Lamarks to pārnese arī uz dzīvnieku pasauli. Čārlza Darvina grāmata „Sugu izcelšanās” (1859) šai teorijai deva šķietami zinātniski ticamu pamatojumu.

Pēc tam, kad Radītājs daudziem cilvēkiem bija kļuvis nevajadzīgs, Frīdrihs Vilhelms Nīče (dzimis 1844. g.) pasludināja Dievu par mirušu. Cilvēks ir atkarīgs tikai pats no sevis; viņam tagad jāpamet kristīgās vērtības un jāatrod sava paša likumi un vērtības.

Šo dzīves uzskatu sekas drastiski skaidras kļuva 20. gadsimtā, it īpaši nacionālsociālisma laikā, kas apvienoja evolūcijas teoriju un Nīče idejas (kristīgo vērtību atstāšana, augstākā evolūcija, kas caur stiprākā indivīda uzvaru cīņā par izdzīvošanu veidota *pārcilvēku*). Sekas tam bija miljoniem bojāgājušo, izpostītas zemes, neizsakāmas ciešanas. Arī mūsdienu ekonomiskajās cīņās šīs idejas joprojām spēlē lielu lomu, aizstājot tādas kristīgās vērtības kā “svētīgāk ir dot nekā ņemt”, sadarbību un savstarpējo palīdzību.

Līdzās ateismam, arī materiālisms arvien spēcīgāk iespaidoja daudzu cilvēku domāšanu. Lai izskaidrotu dzīvību vai pasauli, nav nepieciešams ne Dievs, ne kaut kas pārdabisks, visam pamatā galu galā ir tikai matērija. Visas šīs idejas atspoguļojas komunistu manifestā, ko 1848. gadā publicēja Karls Markss un Frīdrihs Engelss. Gandrīz neviens cits dzīves uzskats nav tik radikāli cīnījies pret kristīgo ticību tik daudzās valstīs, kā ateistiskais komunisms.

Līdzās pieaugošai bezdievībai, 1848. gadā Foksu ģimenes mājā Ročesterā, Ņujorkas štatā, ASV, dzima modernais spiritisms, un tikai dažus gadus vēlāk tam bija jau 15 miljoni sekotāju. Tāpat arī mūsdienās tik populāro ezotērisko ideju, teozofijas un antropozofijas saknes meklējamas 19. gadsimtā. Vīlušies ateistiskajā dzīves uzskatā, tā vietā, lai atkal atgrieztos pie Bībeles, cilvēki meklēja dzīves jēgu misticismā.

Pasaules uzskatu, kurā ticība Dievam ir lieka, veicināja ne tikai dabas zinātnes un filozofija, bet ar tā saukto Bībeles vēsturisko kriticismu savu pienesumu deva arī vēstures zinātne. Viens no šajā ziņā nozīmīgākajiem tās pārstāvjiem bija Jūliuss Velhauzens (dzimis 1844. g.). Teologi šajā laikā Bībeli uzskatīja par grāmatu, kas apkopo pasakas, mītus un leģendas, tādējādi nebija vairs nekā, uz kā varētu tikt balstīta ticība. Tādējādi cilvēki, kas meklēja pestīšanu, tika iegrūsti ateisma bezcerībā un bezjēdzībā vai ievilkti teologu izplatītajā māņticībā.

Tāpēc 20. un 21. gadsimtā sekulāra cilvēka dzīves etalons ir visu šo ideju plūsmu, kas radušās kopš Franču revolūcijas, sekas un sakopojums. Cilvēku domāšanas sekularizācijas dēļ kristietības gaismā daudzās pasaules daļās ir apdzisusi.

Jānis redzēja ērgli riņķojam virs pasaules un izkiedzam skaļā balsī trīs "Vai!", jo tas no augšas (no Dieva perspektīvas) redz garīgās tumsonības sekas. Tādā veidā cilvēki lejā uz Zemes tiek nāves iezīmēti, un viņu gals ir tuvu.

PĀRDOMĀM

Vai es uzticos Dievam pat tad, kad tik daudzi apšaubā viņa eksistenci vai mīlestību?

PIEKTĀ TAURE: BEZDIBENS AKA ATVĒRTA

Atklāsmes 9: 1-12

Tēli un simboli:

Bezdievība aka (burtiski: šahta uz bezdievību) (1., 2. pants – Lūkas 8: 30, 31; 2. Pētera 2: 4)

Aptumšošanās (2. pants – Jāņa 3: 16–21)

Siseņi (3. pants – Joēla 2: 1–11)

Augi (4. pants – Psalmi 1: 1–4; 52: 10; Jesajas 40: 6–8)

Dieva zīmogs (4. pants – 2. Timotejam 2: 19; 2. Korintiešiem 1: 22; Efeziešiem 1: 13; 4: 30)

Pieci mēneši (5., 10. pants – 1. Mozus 7: 24; 8: 3)

Vainagi (7. pants – Efeziešiem 6: 12)

Astes (10. pants – Jesajas 9: 14, 15)

Piektā taure atgādina par mocībām ar siseņiem, kuru aprakstījis pravietis Joēls: taures skaņu pavadībā tumša diena aust pār Dieva ļaudīm; saule, mēness un zvaigznes satumst, siseņi, radot kaujas ratu dārdoņai līdzīgu troksni, iet pāri zemei kā cīņai bruņoti zirgi, cilvēki ir šausmās; šī karapulka vadonis ir pats Dievs.

Tomēr Piektās taures siseņu pulka vadonis ir sātans: viņš ir lielā zvaigzne, kas Trešās taures laikā kritusi no debesīm (Atklāsmes 8: 10), viņš saukts par „bezdiabeņa eņģeli” (11. pants) un par „postītāju”, „sagrāvēju” (ebreji: Abaddon) vai „iznīcinātāju” (grieķu Apollyon). Līdz tam viņš bija atkal un atkal parādījis sevi kā „gaismas eņģeli” un kārdinājis ļaudis ar saviem pievilcīgajiem piedāvājumiem, teorijām, reliģijām un dzīves filozofijām. Tagad viņš parāda savu īsto seju: viņš nenes labāku dzīvi, drīzāk gan nāvi un iznīcību pasaulē. Lai to izdarītu, sātans vispirms atvēra bezdiabeni, kurā bija ieslodzīti dēmoni – kā siseņi tie pilnībā aptumšo debesis tā, ka cilvēki vairs nespēj saskatīt Jēzu Kristu un viņa piedāvāto glābšanu (sal. Amosa 8: 11, 12), tādējādi tie pazaudē jebkādu cerību. Kopā ar saviem dēmoniskajiem eņģeļiem sātans tā imitē Dieva tiesas dienu, tomēr patiesībā pasaules gals vēl nav pienācis.

Līdz šim dēmoni cilvēku priekšā ir bijuši inteligenti un pievilcīgi radījumi (7. pantā – “sejas kā cilvēka sejas”, 8. pantā “mati kā sieviešu mati), bet tagad tie parāda savas patiesās sejas, viņu zobi ir kā lauvas zobi. Pāvils viņus attēlo kā tumsības valdniekus (Efeziešiem 6: 12). Tie ļoti biedē un satrauc cilvēkus, tāpat kā agrāk kaujas ratu troksnim vajadzēja iebiedēt un stindzināt ienaidnieku.

Jānis raksta, ka kā skorpioni ar saviem dzeloņiem tie mocīs cilvēkus piecus mēnešus. Skorpionu dzēlieni ir ārkārtīgi sāpīgi; tas norāda uz lielām fiziskām ciešanām; nav brīnums, ka šajā laikā cilvēkus piemeklē pašnāvības domas (6. pants). Jesaja jau salīdzināja viltus mācības sludinošos praviešus ar “astēm” (Jesajas 9: 14). Viņi ir dēmonu galvenie ieroči, ar savām mācībām šie viltus runasvīri galu galā ieved cilvēkus izmisumā un bezcerībā. Acīmredzot viņi tikai vairo cilvēku nāves šausmas, lai darītu tos vēl ietekmējamākus un sagatavotu nākamās taures notikumiem.

Pieci mēneši mums atgādina par lielajiem plūdiem, kuri arī ilga 150 dienas. Šajā laikā ikviens, kas paklausīja Dievam un devās uz šķirstu, tika izglābts. Tieši tāpat sātana eņģeļi nespēs mocīt nevienu, kas caur savu ticību Jēzum Kristum pieder Dievam. Ticīgie stāv kā „zāle” vai „koki”, pretēji tiem cilvēkiem, kas nav apzīmogoti ar Dieva Svēto Garu.

Parasti siseņi neuzbrūk cilvēkiem, bet noēd kokus un laukus kailus tā, ka augi novīst. Diezgan līdzīgi pagātnē ļaunie eņģeļi atkal un atkal ir mēģinājuši „nograuzt” Jēzus Kristus mācekļu ticību tā, ka tie zaudē mūžīgo dzīvību. Tomēr neilgi pirms Jēzus Kristus atnākšanas Dievs apzīmogos visus tos, kas tic Jēzum Kristum un ir paklausīgi viņam, un iezīmēs tos kā savu īpašumu. Sātana eņģeļi vairs nespēs tajos atrast jebkādu vainu; tie būs drošībā kā Noa un viņa ģimene šķirstā. Tāpēc dēmoni pēkšņi uzbruks visiem tiem, kas nav paglābušies drošībā Dieva aizsardzībā. Tas liek pacelties ērglim, kas riņķo pār pasauli, lai izkliegtu savu pirmo bēdu saucienu; vēl divas reizes tas izkliegs savu bēdu saucienu “Vai!”, pirms nāks gals.

Arī piektā taure norāda uz nākotni. Mēs aizvien dzīvojam pasaules sekularizācijas ērā. Dievs, Bībele, kristīgā draudze un ticība Jēzum Kristum arvien vairāk un vairāk zaudē savu nozīmi. Labklājība un bauda tik daudziem dzīves ir padarījusi par nebeidzamu *ballīti*. Panākumu radītājā uzmanības centrā daudzi sagaida aplausus no sev apkārt esošajiem. Daudzi atrod savu laimi biznesa, politiskajos un profesionālajos panākumos. Lai nu kā, šāds materiālistisks dzīvesveids atstāj cilvēku iekšēji tukšu un vientuļu. Tāpēc arvien vairāk cilvēku kļūst atvērti jaunai reliģijai. Viņi meklē iekšējo mieru nekristīgo reliģiju piedāvājumos, ezotēriskajās mācībās, okultismā un spiritismā. Šādā veidā cilvēks sevi atver ļauno garu ietekmei un viņam tas

šķiet “šiki” un saistoši. Daudzi sevi dēvē par kristiešiem, lai arī neseko Bībeles mācībām, bet gan citiem skolotājiem, *guru* un praviešiem, kuri uzdod savas idejas par Dieva iedvesmotām.

Jau šodien mēs varam novērot nopietnas garīgās problēmas cilvēkiem, kam ir bijusi saikne ar sātānu. Pašnāvības mēģinājumu, fizisku traucējumu, nemiera un depresijas iemesli bieži atrodami okultās praksēs. Cilvēce, atsakoties no Dieva, nav kļuvusi laimīgāka, drīzāk otrādi. Varam tikai iztēloties, kas notiks, kad Dievs atļaus sātānam pilnībā īstenot savas tumšās tieksmes.

Mēs stāvam uz piektās taures ēras sliekšņa. Mums vēl aizvien ir iespēja pieņemt Jēzu kā savu Glābēju, tikt viņa Svētā Gara piepildītiem un paklausīgi sekot viņam. Tad Dievs mūs apzīmēs kā savu īpašumu un ietvers savā aizsardzībā. Sātānam un viņa ļaunajiem eņģeļiem vairs nebūs varas pār mums. Lai viņi satrauc un biedē tos, kas uzticējušies viņu mācībām un pieņēmuši viņu piedāvājumus! Bet mums Jēzus Kristus ļauj cerīgi lūkoties nākotnē, zinot to, ko vēsta Atklāsmes grāmata. (sal. Atklāsmes 7: 14-17; 21, 22)

PĀRDOMĀM

Vai ir vēl kāda dzīves joma, kurā es aizvien sekoju “viltus praviešiem” tā vietā, lai uzticētos tikai un vienīgi Dieva vārdam?

SESTĀ TAURE: IZLAUŽAS VĒTRA

Atklāsmes 9: 13–21

Tēli un simboli:

Četri zelta altāra ragi (13. pants – 2. Mozus 30: 1–10; Atklāsmes 8: 3, 4)

Eifratas upe (14. pants--Jeremijas 51: 8, 13; Atklāsmes 17)

Mutes (18., 19. pants – Jesajas 9: 14)

Uguns, dūmi un sērs (17., 18 pants – Psalmi 11: 6; Atklāsmes 13: 13)

Astes, kas ir kā čūskas (19. pants – Jesajas 9: 14; Atklāsmes 12: 9)

Sestās taures notikumi sākas no sadedzināmo upuru zelta altāra – aizstāvības un salīdzināšanas vietas. No turienes nāk atļauja palaist vaļā četrus eņģeļus, kas līdz noteiktam laikam bija saistīti pie Eifratas upes. Saprotams, ka tam ir saistība ar tiem pašiem četriem eņģeļiem, kas aiztur pasaules notikumu pēdējās vētras, līdz Dieva ļaudis tiks apzīmogoti. (Atklāsmes 7: 1-3)

Sestā taure atgādina par Jeremijas pravietojumu par Ēģiptes sakāvi (Jeremijas 46. nod.). Saskaņā ar pravieša teikto, Nebukadnēcars, Babilonas ķēniņš un valdnieks pār Eifratu, izdarīs iznīcinošu triecienu pret Ēģiptes armiju. Lai arī Ēģipte valda pār visu valsti un visām pilsētām, demoralizējot cilvēkus (8. pants), babilonieši nogalinās viņu kareivjus un virsniekus (5., 6., 15. pants). Faraons ir tukša skaņa, jo viņš ir palaidis garām nolikto laiku (17. pants burtiski).

Jeremija apraksta babiloniešu armijas kā šņācošas čūskas (22. pants) un kā neskaitāmus pulkus (23. pants). Lai arī Dieva ļaudis stāv tieši starp šiem diviem spēkiem, tiem nevajadzētu ne baidīties, ne iztrūkties (27. pants); Dievs tos izvedīs no ieslodzījuma un vadīs atpakaļ uz viņu dzimteni.

Lai arī šis pravietojums reiz jau ir ticis piepildīts, pravietis Daniēls runā par līdzīgu cīņu starp Babilonu un Ēģipti, kas norisināsies *beigu laikā*. (Daniēla 11: 40-45)

Tāpēc, ka Mozus laika Ēģiptes valdnieks negribēja atzīt Dieva eksistenci un autoritāti (2. Mozus 5: 2), šī impērija simbolizē bezdievību, materiālismu un sekulārismu (sal. sākot no Atklāsmes 11: 8). Mūsdienās šī mentalitāte ir izpletusies pa visu pasauli, līdzīgi kā Ēģipte tajā laikā valdīja pār visām apkārtējām valstīm. Atklāsmes grāmatā tiek runāts par varenu reliģisko kustību beigu laikā, no kuras nevienam nebūs iespējams izvairīties. (Atklāsmes 13: 11-18) Pirms Jēzus Kristus atgriežas, ir jānotiek pēkšņām garīgām pārmaiņai – uzvarai pār bezdievību, sekularizāciju un vērtību pagrimumu. Tas ir tas, ko simbolizē Sestā taure.

Garīgās Ēģiptes krišanās izšķirošā loma ir Babilonai. Saskaņā ar Atklāsmes 17. nodaļu, šī pilsēta ir reliģiska vara. To izveido pasaules politiskie vadoņi un tā pastāv no agrīno kristiešu laika līdz pat laikam neilgi pirms tagadējās pasaules gala. Kā jau iepriekš minēts, Pēteris attēlo Romu, pilsētu uz septiņiem pakalniem, kā Bābeli (Babilonu). (1. Pētera 5: 13) Tomēr Atklāsmes grāmatā tā ne tik daudz saistās ar politisko Romu, kā ar reliģisko Romu. Tik tiešām, kādreizējo Romas suverēno autoritāti un varas pretenzijas ir pārņēmusi Romas Katoļu baznīca. Cauri Viduslaikiem līdz pat Apgaismības laikmetam tai izdevās izvērst savu ietekmi pasaulē arvien vairāk un vairāk. Tomēr līdz ar Franču revolūciju, Pāvesta Pija VI sagūstīšanu un Pāvesta Valsts anulēšanu Baznīca piedzīvoja nopietnu politisko triecienu, no kura tā atgūstas tikai ļoti lēnām. Arī sekularizācija un ateisms ir samazinājuši tās garīgo ietekmi. Baznīca un pāvesta vara ir zaudējusi savu nozīmi priekš lielākās daļas cilvēku. Garīgā Ēģipte šodien valda pār pasauli un garīgā Bābele ir pievienojusies tās varai. Tas viss mainīsies Sestās taures notikumu laikā.

Pēc tam, kad Piektais taures laikā jaunie gari cilvēkus būs nobiedējuši un tajos radījuši nemieru, un kad viltus pravieši būs šo paniku uzkurinājuši vēl vairāk, notiks radikālas pārmaiņas, kad nāks uzvara pār bezdievību un sekularizāciju. Tieši tāpat kā Viduslaikos Roma aicināja dižciltīgos cīnīties pret "Islāma bezdievīgo pūli" no Tuvajiem Austrumiem Krusta karu laikā, tāpat nostiprinātā Roma motivēs pasaules politiķus cīnīties pret sekularizāciju un bezdievību. Tāpēc, ka cilvēce atrodas nopietnas dilemmas priekšā, politiķi ir gatavi rīcībai. Stipra, vienota pasaules reliģija viņiem šķiet kā vienīgais risinājums visām pasaules problēmām.

Jānis redz 200 miljonu jātnieku lielu armiju izjājam no Bābeles iepriekš noteiktā laikā. (sal. Jeremijas 46: 23) Saskaņā ar pravieti Jesaju, galvas attēlo politiskos līderus (Jesajas 9: 14). Šo interpretāciju apstiprina fakts, ka zirgiem ir lauvu galvas. Bībelē lauva nereti ir Mesijas un Dieva ļaužu vadītāju simbols. (sal. Atklāsmes 5: 5) Uguns, dūmi un sērs iziet no lauvu mutēm; kā likums, šīs lietas vienmēr simbolizē Dieva tiesu. Tā Romas "krusta karam" pret bezdievību aicinātie politiskie vadoņi draud bezdievjiem ar Dieva tiesu, ja tie nevēlēsies mainīt savus ceļus. (sal. Atklāsmes 13: 13, 14) Viņu bruņas atstaro tiesas uguns liesmu krāsas. Viņus stiprina viltus pravieši (Atklāsmes 9: 19; astes), kuri patiesībā ir sātana padotie (čūskas; sal. Jeremijas 46: 22).

Viņu cīņa sekmēsies; ateisms un sekularizācija tiks satriekta. Tāpat kā cilvēku nāve Trešās taures laikā saprotama garīgā nozīmē, arī bezdievju nogalināšana Sestās taures laikā varētu būt domāta vienīgi tēlainā nozīmē. Lai nu kā, lūkojoties uz Atklāsmes 13: 15, arī burtiska nāve varētu būt iespējama. Kad vien runa ir bijusi par visai pasaulei svarīgu mērķu realizēšanu, politiķi pagātnē bieži ir bijuši gatavi upurēt daudzu cilvēku dzīvības. Un tā, lai pēc savas izpratnes aizkavētu cilvēces sabrukumu, arī nākotnē tie nebūs iejūtīgāki.

Šīs nodaļas pēdējos pantos Jānis atņem lasītājiem jebkādu ilūziju par labāku un taisnīgāku pasaules reliģiju Romas vadībā. Uzvara pār bezdievību un sekularizāciju nekādā veidā neradīs morāli labākus cilvēkus. Neapšaubāmi, tie, iespējams, būs ārēji ticīgi, bet tie aizvien paliks mānticības un amoralitātes cieši saistīti. Tā notika jau kristīgās ēras sākumā, kad daudzi tika piespiedu kārtā pievērsti ticībai. Tieši tādā pašā veidā pasaules jaunā reliģija būs vienīgi ārējā čaula, aiz kuras, nošķirti no Dieva, turpinās slēpties grēcīgie cilvēki.

PĀRDOMĀM

Vai mana ticība ir tikai ārējā kristieša čaula, vai arī Jēzus Kristus dzīvo manā sirdī?

EKSKURSS: CITA INTERPRETĀCIJA

Texts pieļauj vēl citu iespējamu interpretāciju. Tajā „Ēģipte” apzīmē islāmu, kas uzdodas par pasaules vienīgo patieso reliģiju tāpat, kā to dara kristietība. Šādā veidā izveidojas sīva sāncensība par pārkumu. Pašreiz Rietumu (kristīgajām) valstīm piemīt lielāka ietekme nekā islāma valstīm. Ar modernajiem mēdijiem, izklaides biznesu un rūpniecības produktiem, piemēram, ASV apdraud islāma valstis un ietekmē tajās dzīvojošo cilvēku domas, izraisot dusmas musulmaņu garīgajos vadoņos. Tādēļ daudzi no viņiem uzrunā savas ticības pārstāvjus, lai tie cīnās pret kristiešu dominanci. Islāma fundamentālistu veiktie terora akti faktiski ir kara pieteikums Rietumu pasaulei. Tādēļ vienota pasaules reliģija un visu reliģisko karu izbeigšana, šķiet, ir politiķiem svarīgs faktors, lai atrisinātu globālās problēmas un krīzes *Piektās taures* notikumu laikā. Tādēļ garīgā „Roma” aicina uz vēl pēdējiem reliģiskajiem kariem pret islāmu.

Saskaņā ar Daniela teikto, beigu laikā “dienvidu ķēniņš” (Ēģipte; šajā interpretācijā – Islāms) uzbruks “ziemeļu ķēniņam” (Bābele jeb garīgā Roma un kristīgās pasaules politiķi). Šī provokācija pamudinās “ziemeļu ķēniņu” pārņemt dienvidu ķēniņa valstis ar viņa kara ieročiem un arī iekarot Palestīnu. Šādā veidā islāma pārkums šajās valstīs tiek sagrauts un tiek ieviesta Jaunā pasaules reliģija.

Savā garīgajā simbolikā Palestīna apzīmē kristiešu draudzi, kas ir orientēta uz Dieva Vārdu vien un neļauj savai ticībai tikt nekādu anti-kristīgu spēku, ne sekulārisma, ne kādas pasaules reliģijas maldinātai. Tāpēc arī beigu laikā šādi kristieši tiks politisko un reliģisko līderu vajāti. (Sal. Atklāsmes 13) Saskaņā ar Danielu “ziņas” no ziemeļiem un no austrumiem bēdēs “ziemeļu ķēniņu”. Šeit tam, šķiet, nav nekāda sakara ar tādām politiskajām varām kā Krievija vai Ķīna, bet drīzāk gan ar Jēzus Kristus atgriešanos (sal. Psalmi 48: 3, 4; Jesajas 41: 25), kas visbeidzot tiek paziņota. (skat. Daniela 12: 1)

Šajā otrajā *Sestās taures* interpretācijā, balstoties uz nākotnē sagaidāmajiem notikumiem, tiek pieņemts, ka islāms nepievienosies ne kādai no kristiešu konfesijām, ne arī kādai jaunai vispasaules reliģijai. Tomēr *Sestās taures* notikumi varētu ietvert arī abus divus: cīņiņu pret vispasaules sekularizāciju un pret islāmu, lai apvienotu visas pasaules iedzīvotājus.

MAZĀ GRĀMATA

Atklāsmes 10. nodaļa

Tēli un simboli:

Mākonis (1. pants – Atklāsmes 1: 7)

Varavīksne (1. pants – Atklāsmes 4: 3)

Saule (1. pants – Atklāsmes 1: 16)

Uguns stabi (1. pants – Atklāsmes 1: 15)

Pērkonis (3., 4. pants – 1. Samuēla 7: 10; Psalmi 18: 14; Joēla 2: 11)

Atritināts rakstu rullis (Ebreju val.- vīstoklis) (2. pants – Daniela 12: 4, 9)

Apēst rakstu rulli (9. pants – Ecehiēla 3: 1-3)

Pirms Jānis apraksta Septītās taures notikumus, viņš saņem Ceturtās un Piektās taures papildinājumus divās vīzijās. Atklāsmes grāmatai tādi papildinājumi ir raksturīgi. Vispirms zelta pavediens tiek izvilktis līdz kādam noteiktam punktam un tad atkal notiek atgriešanās pie detaļām, tās izskaidrojot sīkāk. Tādā veidā tālākā notikumu virzība paliek lasītājam saprotama, un uzmanību nenovērš patstāvīga informācijas pievienošana.

Jānis redz vēl vienu *varenu eņģeli* nonākam no Debesīm. Apraksts netieši norāda, ka tam šajā vietā ir saistība ar pašu Jēzu Kristu. Viņš ir visnozīmīgākais ziņnesis, kādu Dievs jebkad mums ir sūtījis (sal. Ebrejiem 1: 1, 2). Tāpēc, ka Jēzus Kristus pats ir Dievs, viņš vislabāk var mums pateikt, ko Dievs no mums sagaida un ko viņš mums grib piedāvāt. Viņš ar vienu kāju stāv uz zemes un ar otru uz jūras; tātad viņa ziņojums ir svarīgs visai pasaulei; tam ir tāds pats efekts, kā lauvas rēcienam, kas liek cilvēkam nodrebēt; Jēzus Kristus ir ne tikai Glābējs, bet arī pasaules Tiesnesis (Jāņa 5: 24-29).

Nekavējoties pēc tam Jānis dzird septiņus pērkonus, bet balss no debesīm viņam pavēl nepierakstīt to izteikto ziņojumu. Šķiet, pasludinātie notikumi ir tik briesmīgi, ka Dievs grib savai draudzei aiztaupīt to zināšanu. Bībelē *pērkonis* bieži simbolizē Dieva tiesu, bet tāpat tas simbolizē arī varenību un spēku. Visiem Dieva tiesas spriedumiem ir viens mērķis – nodrošināt taisnīgumu un apturēt ļaunuma pārkāpumu. Lai nu kā, septiņu pērkonu vēsts *aizzīmogošana* norāda, ka Dievs pagaidām vēl negrib atklāt mums savu rīcību. (Sal. Romiešiem 11: 33)

Jēzus Kristus savās rokās tur mazu atritinātu rakstu rulli – acīmredzot līdz tam brīdim tas ir bijis aizzīmogots. Tāpēc, ka sākot no Atklāsmes 10. nodaļas Jānis atkal un atkal atsaucas uz Daniela grāmatu, mēs varam pieņemt, ka ar to ir domāta šī Vecās Derības grāmata. Turklāt savā izklāstā par pasaules galu un iepriekš redzamajām zīmēm Jēzus tieši atsaucas uz pravieti Danielu (Mateja 24: 15). Lai kurš arī lasītu šo grāmatu, tam vajadzētu mēģināt saprast un aptvert Daniela izklāstīto. Šo informāciju papildina Jāņa vīzija, kurā Jēzus Kristus vairs netur apzīmogotu rakstu rulli, bet gan atvērtu.

Tik tiešām – nevienā citā no Bībeles grāmatām nav norādīts, ka tā ir bijusi „aizzīmogota”. Danielam tieši vajadzēja “apslēpt vārdus” un “aizzīmogot grāmatu līdz laika beigām”. (Daniela 12: 4, 9) Grāmata gan nebija paslēpta, tomēr tajā aizvien bija interpretētājiem neizprotamas lietas. 19. gadsimtā pirmo reizi kristiešiem visā pasaulē pamazām parādījās jauna, dziļāka izpratne par Daniela grāmatu, sevišķi par tās laika pravietojumiem Daniela 7., 8., 9. un 12. nodaļā (šie pravietojumi sniedzas līdz pat „laiku beigām” (skat. Daniela 8: 17, 19, 27)).

Tagad Jēzus Kristus saka, ka "laika vairs nebūs". Ar septītā eņģeļa balss atskanēšanu Dieva noslēpums būs piepildīts. Noslēpums ir Glābšanas plāns, kuru ticīgie spēj, bet neticīgie nespēj saprast (sal. Efeziešiem 6: 19; 1. Timotejam 3: 15; 1. Korintiešiem 1: 23). Vēl ir jāpaiet laikam līdz Glābšanas plāna pilnīgai piepildīšanai, un Jānim ir jāpieraksta vēl tālākie pravietojumi (Atklāsmes 10: 11). Šķiet, šeit Jēzus ar to būtu varējis domāt vienīgi Daniela grāmatas pravietisko laiku. Tas sniedzas līdz pat 1844. gadam – „beigu laika” sākumam. Pravietojumu ķēdē turpmāk vairs nebūs nekādu tālāku norāžu par hronoloģisko laiku.

Tik tiešām – kopš 19. gadsimta vidus mūsu pasaule ir pilnībā mainījusies ne tikai zinātniski un tehniski, bet arī ideoloģiski. (Sal. paskaidrojumu par Piekto tauri.) Daniels pasludināja Bībeles patiesību atjaunošanos beigu laikā, bet Atklāsmes grāmatā Jānis apskata sātana mēģinājums atkal apslāpēt šo ticības reformu. Tas ir attēlots Atklāsmes grāmatas nākamajās nodaļās.

Jānis saņem norādi *apēst* mazo rakstu rulli. Kā jau iepriekš teikts, tam ir salda garša, bet vēlāk, nonācis viņa iekšās, tas bija rūgts. Tā apustulim tiek norādīts, ka tam sevī ir jāuzņem Vecās Derības praviešu vēsts – vēsts, kas piepilda viņu ar entuziasmu, jo tā taču ir saistīta ar Dieva Valstību pasaules galā. Tomēr 19. gadsimtā šī vēsts daudziem kristiešiem sagādāja arī „vēdersāpes”, jo vēsti par *beigu laiku* (jeb *laiku beigām*) tie bija uztvēruši arī kā vēsti par Jēzus Kristus tūlītēju atgriešanos. Studējot Daniela grāmatu, kristieši no dažādām konfesijām un valstīm neatkarīgi cits no cita bija nonākuši pie pārliecības, ka Jēzus atgriezīsies viņu dzīves laikā. Tāpēc, ka tas nenotika, viņi tika izsmieti, un šīs rūgtās pieredzes dēļ daudzi no viņiem atteicās no savas ticības. Viņi nebija pamanījuši, ka viņi dzīvoja pravietotajā *beigu laikā* un tāpēc pirms Jēzus Kristus otrās atnākšanas viņiem atkal bija jāceļ gaismā Bībeles patiesības un, ka Jānis bija pasludinājis vēl citus tālākos notikumus, kuriem arī bija jātop piepildītiem.

PĀRDOMĀM

Vai ir gadījies tā, ka Bībelē teiktais mani ir sākotnēji iedvesmojis, bet vēlāk sagādājis „vēdersāpes”?

DIVI LIECINIEKI

Atklāsmes 11: 1-14

Tēli un simboli:

Niedre līdzīga spieķim (mērkokam) (1. pants – Ecehiēla 40: 5 un tālākie panti; Atklāsmes 21: 15)

Templis (1. pants – Atklāsmes 11: 19)

Bradāt (2. pants – Lūkas 21: 24)

42 mēneši (2. pants – Atklāsmes 11: 3; 12: 6, 14; 13: 5; Daniela 7: 25; Ecehiēla 4: 5, 6)

Divi olīvkoki un divi gaismekļi (4. pants – Zaharijas 4: 1-14; Psalmi 119: 5; 2. Pētera 1: 21)

Uguns (5. pants – 1. Ķēniņu 18: 2; 2. Ķēniņu 1. nod.)

Aizslēgt Debesis (6. pants – 1. Ķēniņu 17: 1)

Zemi šaustīt ar visādām sērgām (6. pants – 2. Mozus 7: 14 un tālākie panti)

Zvērs, kas nāk ārā no bezdibeņa (7. pants – Atklāsmes 9: 1, 2; 2. Pētera 2: 4)

Sodoma un Ēģipte (8. pants – 1. Mozus 18: 20; 2. Mozus 5: 2; Jesajas 1: 10)

Pacelties debesīs (12. pants – Atklāsmes 14: 6–13)

Desmitā daļa pilsētas (13. pants – Daniēla 7: 7, 24)

Saturiski pravietojumi Atklāsmes 11. nodaļā ir tiešā veidā saistīti ar 10. nodaļu, jo Jānim “vēlreiz vajag pravietot”. Tagad viņš ir saņēmis mērkoku, ar kuru tam jābūvē templis, altāris un tie, kuri tur pielūdz Dievu. Tas mums atgādina par Dieva apsollījumu jūdiem, kuri tika izvesti uz Bābeli, ka iznīcinātais templis atkal tiks atjaunots. Vīzijā pravietim Ecehiēlam bija jāizmēra no jauna izplānotā ēka un tādā veidā jāatmodina gūstekņu cerības, ka kādu dienu tie atkal varēs slavēt Dievu viņa templī.

Jaunās Derības Dieva ļaudis vairāku gadsimtu garumā arī bija “Bābeles” gūstekņi un tie nevarēja slavēt Radītāju viņa svētnīcā. Viņi ticēja, ka katru dienu mesā atkārtotais Jēzus Kristus upuris viņiem dos grēku piedošanu. Viņi meklēja attiecības ar Dievu un cerēja, ka viņu lūgšanas tiks sadzirdētas, pateicoties cilvēcisku priesteru un mirušu svēto starpniecībai. Un tādēļ Debesu svētnīcai un Jēzus Kristus kā augstā priesteru kalpošanai Debesu svētnīcā pie Debesu sadedzināmo upuru altāra vairs nebija īpašas nozīmes.

Tempļa mērīšana norāda to, ka Debesu svētnīca un Jēzus Kristus starpnieciskā kalpošana atkal būs spēkā. Daniels runā par to, ka svētnīca atkal tiks likta lietā, un piebilst, ka tas notiks beigu laikā (Daniela 8: 14, 17; tulkojot burtiski). 19. gadsimtā daudzi kristieši, pētot viņa pravietojumus, nonāca pie dziļākas izpratnes par kalpošanu israēliešu templī un par Debesu svētnīcu. Viņiem tapa skaidrs, ka tie var vērsties tieši pie Augstā priesteru Jēzus Kristus un ka tiem nav vajadzīgs cilvēcisks starpnieks. Viņi un visi tie, kas to apzinās, veido grupu cilvēku, kas pielūdz Debesu svētnīcā. Arī viņi tiek Jāņa mērīti. Saskaņā ar Ecehiēla vīziju secinām, ka Dievs pašlaik veido jaunu draudzi, pār kuru vairs nevaldīs Bābele, bet tā slavēs viņu viņa Debesu svētnīcā.

Savukārt tempļa ārējais pagalmis netiek mērīts, bet tiek atstāts pagāniem (tie, kuri nav jūdi). Tādēļ, ka jūdi neuzskatīja tos cilvēkus, kas pieņēmuši jūdaisma ticību, par Israēla bērniem, bet aizvien drīzāk par pagāniem, viņiem bija atļauts ieiet tikai pašās tālākajās tempļa vietās. Tāpat arī Atklāsmes grāmatā šie “tikai pēc nosaukuma kristieši” netiks uzskatīti par Dieva ļaudīm. Tik tiešām, viņi runā par Jēzus Kristus upuri par saviem grēkiem (sadedzināmo upuru altāris pagalmā) un ir arī kristīti (mazgājamais trauks), bet tie nemeklē un nepielūdz Dievu viņa Debesu svētnīcā. Tiem nav tuvas sadraudzības attiecības ar viņu. Jānis tādus nosauc par pagāniem. Tātad Debesīs jau pirms Jēzus otrās atnākšanas ir skaidrs, kuri pieder izglābtajiem un tiks uzcelti mūžīgai dzīvībai, un kuri pēdējam spriedumam. (Sal. Jāņa 5: 28, 29) Šis lēmums ir Debesu tiesas procesa daļa, kas sākas ar izmeklēšanu par to, vai persona ir pieņēmusi Jēzu Kristu kā savu Glābēju vai nē.

Jeruzāleme simboliski aino kristīgo draudzi. Tā tiks četrdesmit divus mēnešus pagānu, tas ir, to kristiešu, kas tikai par tādiem saucas, “bradāta”. Šis laika posms ir vienāds ar trīs laikiem un vienu pusi laika (jeb trīs ar pusi gadu) Daniela grāmatā, kad valdīs mazais radziņš, kas zaimos Visuaugsto un vajās Visuaugstā svētos, un mēģinās mainīt laikus un likumus (Daniela 7: 25). Bez tam zvērs, kas izcelsies no jūras, valdīs 42 mēnešus, zaimos Dievu un vajās viņa svētos

(Atklāsmes 13: 1-8). Tas ir saistīts ar to pašu spēku, kas pieminēts Daniela grāmatā. Turklāt šis laika posms ir vienāds ar 1260 dienām (israēliešu mēnesī bija 30 dienas), kurās Jēzus Kristus *divi liecinieki* varēja pravietot vienīgi tērpušies maisu drānās (Atklāsmes 11: 3), un 1260 dienām jeb trīs gadiem un vienu pus gadu, kad Dieva draudze tiks sātana vajāta (Atklāsmes 12: 6, 14).

Šie laika posmi nav jāuztver burtiski, tādēļ, ka tie ir tikai pravietiski apzīmējumi; pravietojumos bieži viena diena apzīmē vienu gadu (Ecehiēla 4: 5, 6), tātad arī 1260 dienu posms – apspiešanas un vajāšanas laiks, un reliģisko karu laiks, kurā kristīgā draudze ir nopietni cietusi, būtu jāuztver kā 1260 gadi. Tas beidzās 1798. gadā, kad uz laiku tika pārtraukta pāvesta Baznīcas hierarhijas varas dominance, kuru Baznīca bija piesavinājusies kopš 538. gada (vairāk par to aprakstīts Atklāsmes grāmatas 12. un 13. nodaļā).

Šajā laika posmā Dieva liecinieki varēja pravietot vienīgi gērbusies maisu drānās. Tie arī tiek attēloti kā olīvkoki un kā gaismekļi un simbolizē Dieva Vārdu, kura autorus bija iedvesmojis Svētais Gars. Bībeles tēlainajā valodā eļļa reprezentē Dieva Svēto Garu, caur kuru ticīgie spēj būt kā gaisma pasaulē, tieši tāpat kā lampai tajos laikos bija vajadzīga eļļa, lai tā degtu.

Jāņa vīzija mums atgādina par vienu atgadījumu un diviem vīriem Vecajā Derībā.

- Saskaņā ar Dieva instrukcijām pēc Babilonijas gūsta, Zerubābelam bija jāatjauno templis, kā arī dievkalpojumi tajā (Zaharijas 4: 1-14). Tieši tādā pašā veidā arī Kristīgajai draudzei caur Dieva Vārdu ir jātop atbrīvotai no “jaunās Bābeles gūsta” un Dieva pielūgšanai Debesu svētnīcā jātop atjaunotai.
- Pēc Dieva pavēles Mozus izsauca sodības, kas nāca pār Ēģipti, tāpēc, ka tā bija paverdzinājusi Dieva ļaudis un neļāva tiem pamest valsti, lai slavētu Dievu un dzīvotu pēc viņa likumiem (2. Mozus 5: 1-5). Tieši tāpat arī ticīgie viduslaikos nevarēja pamest dominējošo Baznīcu, lai slavētu Dievu saskaņā ar viņu izpratni un lai sekotu viņa baušļiem. Lielas mocības tajos laikos bija mēra epidēmijas un kari (sal. 2. Mozus 5: 3). Mozus bieži Bībelē pārstāvēja Dievu.
- Pravietis Elija izsauca no debesīm uguni, kas apklāja karavīrus, kuri gribēja viņu sagrābt un nodot ķēniņam. Turklāt viņš „aizdarīja” debesis tā, ka lietus nelija vairākus gadus, tāpēc, ka cilvēki pielūdza saules dievu Baalu un debesu ķēniņieni Ašēru. Uz to bija mudinājuši priesteriene Īzebele un ķēniņš Ahabs. Tieši tāpat arī viduslaikos kristietība garīgi izsīka, tāpēc, ka baznīcas un valsts varas iespaidā viņi ievēroja pagāniskās tradīcijas, kuru starpā bija dažādi elementi no saules pielūgsmes kulta, kā arī Marijas kā *debesu ķēniņienes* pielūgšana. Lai nu kā, Dieva Vārds ir kā uguns to mutēs, kas to pasludinās laikā, kad cilvēki vairs neklausīsies Dievā (Jeremijas 5: 13, 14). Elija šeit simbolizē Bībeles praviešus.

Jaunajā Derībā teiciens “bauslība un pravieši” vai “Mozus un pravieši” bieži tika lietots kā apzīmējums Vecās Derības rakstiem un arī jaunās kristiešu draudzes Bībelei (Mateja 5: 17; Lūkas 16: 31). Tie ir svētie raksti, kas mums liecina par Jēzu Kristu (Jāņa 5: 39, 40). Šo nodalīšanas veidu var attiecināt arī uz Jauno Derību, kurā Atklāsmes grāmata ir pravietiska, kamēr citas grāmatas satur vēsturiskus aprakstus un kristīgās mācības. Tātad divi liecinieki simbolizē doktrinālās un pravietiskās grāmatas gan Jaunajā, gan Vecajā Derībā.

Viduslaikos tikai nedaudziem no kristiešiem bija priekšrocība pašiem lasīt Bībeli. Viens no iemesliem bija tas, ka tā bija jāpārraksta ar roku, tāpēc Bībeles kopijas bija dārgas, un vairums cilvēku tās nevarēja atļauties. Tās lielākoties bija pieejamas tikai ebreju, grieķu un latīņu valodā,

tāpēc daudzi nemaz tās nevarēja lasīt. Valdensiešu (valdiešu) tirgotāji pa visu Eiropu izplatīja dažu atsevišķu grāmatu tulkojumus, un daudzi no viņiem par to samaksāja, mirstot mocekļu nāvē.

Bībeles lasīšana dzimtajā valodā tika pilnīgi aizliegta Tulūzas koncilā 1223. gadā. Joprojām bija atļauts lasīt Bībeli latīņu valodā, bet šo valodu prata tikai skoloti cilvēki. Pāvests Gregorijs IV šādu aizliegumu bija izsludinājis jau 9. gadsimtā, un pāvests Klemenss XI to atkārtoja 1713. gadā. Šajā laika periodā tika kanonizētas daudzas ticības izpausmes un tradīcijas, kas nebija balstītas uz Bībeli (piemēram, rožukroņa un *Ave Maria* lūgšanas, indulgences, grēksūdzes priesterim, mācība par transsubstanciāciju un *hostiju* pielūgšana (Vakarēdiena maize un vīns kļūst par burtisku Jēzus miesu; mesas laikā Jēzus no jauna tiek sists krustā), Vakarēdiena biķera liegšana *lajiem*, šķīstītava, septiņu sakramentu doktrīna, dvēseles nemirstība). Lielākajai daļai ticīgo nebija iespēja pārliecināties, vai šīs doktrīnas ir saskaņā ar Dieva Vārdu. Pat Bībeles turēšana savā īpašumā reizēm tika uzskatīta par ķecerību un nereti tika inkvizīcijas sodīta ar sadedzināšanu uz sārta. Tādējādi, Bībeles grāmatām bija jāpārvar visgrūtākie apstākļi, lai tām būtu iespējams sludināt kristīgās ticības patiesību.

14. pantā parādās jauna vara. Jānis to apraksta kā “zvēru, kas izkāpj no bezdibeņa”, un kaut arī viņš to piemin pirmo reizi, viņš pieņem, ka lasītājs uzreiz zina, par ko ir runa. Tā kā Piektais taures notikumu aprakstā Jānis norāda uz dēmonu iznākšanu no bezdibeņa, lai mocītu cilvēci, varam secināt, ka tas var būt teikts tikai par sātānu, kurš ar cilvēcisku varu starpniecību ietekmē pasaules notikumus (sal. Atklāsmes 12: sātans, sarkanais pūķis, izmantojot Romu, vajā draudzi).

Tāpat kā viņš cīnījās pret Jēzu Kristu, “Dieva Vārdu” (Jāņa 1: 1-14), un parūpējās par viņa sodīšanu ar nāvi, Dieva pretinieks tāpat cīnījās pret viņa rakstīto Vārdu un rūpējās par tā iznīcināšanu. Bet jau trīs ar pusi gadus vēlāk tam bija atkal jāatdzīvojas. Šī notikuma vieta ir *lielā pilsēta, saukta par Sodomu un Ēģipti, kur arī Jēzus Kristus ir krustā sists*.

Šis apraksts apvieno vairākus tēlus: Sodoma simbolizē netikumību un nelikumības, Ēģipte apzīmē bezdievību un lepnumu, Jeruzāleme, pilsēta, kurā Jēzus Kristus tika sists krustā, simbolizē draudzi, un Bābele ir Romas un arī draudzes, kurai pieder politiskā vara un kura atteikusies no bibliskās ticības, simbols (sal. Atklāsmes 17. nod.); tās vara aptvēra desmit apgabalus. (Sal. 13. pants, Atklāsmes 17: 3, 12; Daniela 7: 7, 8, 24)

Jānis šeit apraksta kristīgos Rietumus (Rietumeiropu), kas patiesībā veidoja Jēzus Kristus draudzi. Šeit ne tikai no jauna mesās tika upurēts („krustā sists”) Jēzus Kristus, bet arī tika nogalināti tie, kas vēlējās savu ticību balstīt tikai uz Bībeli. “(..) Ko jūs esat darījuši vienam no šiem maniem vismazākajiem brāļiem, jūs esat man darījuši.” Jebko, ko kāds ir darījis viņiem, to tas ir darījis Jēzum Kristum. (Mateja 25: 40) Tā Jeruzāleme kļuva par Bābeli. (Sal. Atklāsmes 12: 14 ar Atklāsmes 17: 3-6)

Bābeles desmitā daļa, iespējams, simbolizē Franciju, vienu no senās Romas impērijas pavalstīm. Šo viedokli jau izteica franču teologs P. Žurjēns (P. Jurien), kurš 1686. gadā savā interpretācijā par Atklāsmes grāmatu, balstoties uz 11. nodaļas 13. pantu, paredzēja lielu apvērsumu savā zemē. Franku karaļa Hlodviga (Clovis) pievēršana katoļticībai 498. gadā m. ē. padarīja Franciju par “Katoļu baznīcas uzticamāko meitu”. Caur šo soli katolicisms varēja iesakņoties un pieņemt spēkā Rietumos un pakāpeniski izspiest ģermāņu pārstāvēto ariānismu, kas līdz tam bija dominējis reģionā. Franči sāka izplatīt katoļticību, bieži to darot ar varu, vispirms starp burgundiem, pēc tam arī starp sakšiem. Tādējādi franči ielika stūrakmeni Katoļu baznīcas domināncei Rietumos un īstenoja šajā reģionā baznīcas intereses (piemēram,

albigensu un kataru iznīcināšana, kā arī valdiešu (valdensu) un hugenotu vajāšana pēc pāvestu pavēlēm).

Tomēr ap 18. gadsimta beigām Franciju satricināja jauns pavērsiens. Jau 1764. gadā karalis aizliedza Jezuītu ordeni. Naidīgums pret Baznīcu arvien vairāk un vairāk pieauga. Beidzot, 1789. gada Franču revolūcijas laikā baznīcas vara tika sagrauta. 1793. gada 26. novembrī ar nacionālās asamblejas ediktu tika aizliegta kristīgā ticība un Baznīca “izšķīda” līdz ar tās kalendāru un svētkiem. Tika pasludināts, ka Dieva nav un reliģija ir cilvēku maldināšana. Galvenās baznīcas tika pārvērstas “saprāta tempļos”, kuros kā “dievietes” draiskojās prostitūtas. Tika dedzinātas Bībeles, un to pelni izkaisīti vējā.

Šie notikumi daudzus raisīja prieku un atvieglojumu. Viņi ticēja, ka beidzot ir brīvi no visām bažām, morālajām važām un kompleksiem. Tiem vairs nevajadzēja baidīties no tiesājošā Dieva vai pārmetošās sirdsapziņas. Viņi beidzot varēja būt viņi paši un dzīvot saskaņā ar savu dzīves uztveri.

Franču revolūcija satricināja pasauli līdzīgi zemestrīcei. Sabiedriskā kārtība, ko līdz tam uzturēja Baznīcas vara, tika aizslaucīta. Tā bija bijusi kārtība, kurā daži privilīģētie – baznīckungi un augstmaņi – dzīvoja greznu un izlaidīgu dzīvi uz tautas rēķina, kamēr tā mocījās savā nožēlojamajā eksistencē. Visi tituli un rangi zaudēja savu prestižu (13. pants – burtiski: cilvēku vārdi; septiņi tūkstoši simbolizē pilnību). Tūkstoši tajā laikā zaudēja arī savas dzīvības.

Tomēr 1797. gada 17. jūnijā, tikai trīs ar pusi gadus vēlāk, nacionālā asambleja pasludināja valstī pilnīgu reliģisko brīvību. Likumdevēji apjauta, ka kristīgās ticības un Bībeles aizliegšana bija novedusi pie cilvēku ētiska un morāla pagrimuma un anarhijas. Tādā veidā atkal sāka novērtēt cilvēka atbildību Dieva priekšā.

Daudzās pasaules valstīs turpmākajos gados radās jaunas reliģiskas konfesijas, kas vēlējās Dieva Vārdu darīt par savas dzīves pamatu. Ar to sākās Svēto Rakstu labākie laiki. Eiropā un Ziemeļamerikā tika dibinātas daudzas Bībeles biedrības ar mērķi izplatīt Dieva Vārdu pasaulē tik daudzās valodās, cik iespējams. Bībele tika, tā sakot, “celta debesīs”, un, par spīti kritikai un šaubām, līdz pat šodienai tā ir pasaules pārdotākā grāmata.

Pēc tam, kad grifs (ērglis), riņķojot pār pasaules notikumiem, bija izklīdzis savu bēdu saucienu Ceturtās taures laikā, tagad attēlotos notikumus Jānis sauc par Otro bēdu saucienu.

Augošais sekulārisms ar tam līdzīgo bezdievību jau bija nesis smagas sekas. Franču revolūcijas notikumos jau reiz kļuva redzams, kurp virzās cilvēce, kad tā vairs neizjūt atbildību Dieva priekšā. Cilvēks pats izdveš Trešo bēdu saucienu, kad Dievs izsaka spriedumu pār Bābeli, un tādā veidā ievada pasaules vēstures pēdējos notikumus. (Atklāsmes 18: 19, 20)

PĀRDOMĀM

Kāda Bībelei ir nozīme manā ikdienas dzīvē? Vai tā tiešām ir manas ticības pamats?

SEPTĪTĀ TAURE: BEIGU SĀKUMS

Atklāsmes 11: 15-19

Tēli un simboli:

Zibens (19. pants – Psalmi 97: 1–4)

Pērkons (19. pants – Jeremijas 25: 30)

Balsis (19. pants – Jesajas 30: 30, 31)

Milzīga krusa (19. pants – Psalmi 78: 47, 48; Ecehiēla 13: 10–14)

Zemestrīce (19. pants – Jesajas 24: 17–22)

Septītā taure iepazīstina ar pasaules vēstures noslēgumu. Dievs Tēvs un Jēzus Kristus tad atkal pārņem pilnīgu kontroli pār Zemi un pārtrauc dēmonisko spēku varu pār cilvēci (sal. Daniela 2: 44; 7:14, 27). Savā negantajā dumpī pret Dievu, cilvēce ir vajājusi viņa draudzi un postījusi viņa radību. Tagad Dievs uz to reaģē ar savu dusmu spriedumu (vai tiesu) un sauc tos pie atbildības. Savukārt katru, kurš paliks viņam uzticīgs, viņš atalgos.

Bet pirms tam cilvēki redzēs *derības šķirstu* atvērtajā Debesu templī. Tas ir mums neredzamā Dieva troņa simbols. Viņa valdīšana ir taisnīga, jo tā ir balstīta uz stingri noliktiem likumiem (Desmit baušļi derības šķirstā). Lai nu kā, viņš ir arī žēlīgs un piedodošs Dievs (ko simbolizē zelta pārsegs, saukts par *žēlastības vāku*), kurš noslēdz derību ar katru, kurš pie viņa griežas (derības šķirsts). Varenās debesu būtnes pazemīgi viņu pielūdz (ķerubi pie žēlastības troņa). Pasaules vēstures pēdējā stundā visiem cilvēkiem taps skaidrs, ka debesīs valda taisnīgs, žēlastības pilns un pielūgsmes vērts Dievs.

Atklāsmes grāmatā zibens, balsis un pērkons ir saistīti ar Dieva troni (Atklāsmes 4: 5; sal. Psalmi 18: 13-15) un simbolizē viņa tiesu. Zibens ir pēkšņa enerģijas izlāde, kad spriegums ir sasniedzis savu virsotni – tāpēc tas ir piemērots simbols, lai attēlotu to, ka Dievam ir jāiejaucas pasaules notikumos, tāpēc, ka ļaunums ir sasniedzis savu augstāko punktu. Kamēr balsis pasludina Dieva tiesu, pērkons atklāj viņa spēku un godu. Tagad neviens vairs nevar uzdrošināties apšaubīt viņa spriedumu. Visai radībai jātop klusai Dieva varenības priekšā.

Šai trīsdaļīgajai struktūrai tiek pievienota liela zemestrīce un milzīgu krusas graudu vētra. Tā neilgi pirms Jēzus Kristus otrās atnākšanas Dieva spriedums satricinās visu zemi. Cilvēku paštaisnības nobalsinātās sienas (sal. Ecehiēla 13: 10-14) sairs vēl pirms nokritīs sprieduma krusas graudi. Tā nebūs iespējams attaisnot neviena vainu Dieva priekšā, ne arī Jēzus Kristus draudzes vajāšanu. Neviens nevarēs stāvēt Dieva priekšā un pats sevi attaisnot (sal. Apustuļu darbi 23: 3). Lai cik biedējošs ir pravietiskais ainojums, Dieva ļaudīm šajā laikā nav jābaidās, jo Jēzus Kristus viņus pasargās tāpat kā Mozus laikā un laikā, kad Dieva tiesa skāra Ēģipti. (Sal. Psalmi 77: 14-21)

PĀRDOMĀM

Vai es pilnībā paļaujos uz Jēzu Kristu, vai arī es cenšos pats sevi attaisnot Dieva priekšā?

KOPSAVILKUMS

Septiņas taures demonstrē, kas notiek, kad cilvēki aizbēg no Dieva vai arī nevēlas viņam paklausīt pat tad, ja tie viņam tic. Tas, kurš vēršas pret Dievu, viņa gribu un viņa mīlestību, ar to sevi pārvērš par Dieva pretinieku. Pat tad, ja kāda vara apsola panākumus, laimi un brīvību, sekas rāda, ka sātana solījumi ir tikai un vienīgi maldi. Tāpēc Septiņas taures ir arī kā septiņi brīdinājuma saucieni cilvēkiem mainīties un apzināti pakļauties Dieva varai. Beigās atkal valdīs Dievs kopā ar savu Dēlu Jēzu Kristu. Viņš radīs jaunu Zemi visiem tiem, kuri vēlas dzīvot saskaņā un mīlošās attiecībās ar viņu.

JAUTĀJUMI NODARBĪBAS NOSLĒGUMĀ

1. Kāpēc bezdievīgie joprojām dzīvo drošībā?

2. Kas raksturo uzticīgos beigu laikā?

3. Kāpēc viņiem nav jābaidās no nākotnes?

4. Kāds ir iemesls mūsdienās tik plaši izplatītajai neticībai?

5. Kādas ir galējās sekas tam, ka cilvēks atraida Dievu un viņa glābšanas piedāvājumu?

6. Kāda ir Bībeles pravietojumu pētīšanas nozīme mūsdienās?

Jautājumi, kas man radušies studiju laikā:
